

Δὲν τὴν ἐπανεῖδον ἔκτοτε, οὐδὲν ἤκουσα περὶ αὐτῆς, ἀπαξ δὲ μόνον ἔτυχε ν' ἀναγνώσω εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ ὄνομα τοῦ ἔλβετοῦ ἀντεραστοῦ μου, ὁ ὁποῖος ὡς συνταγματάρχης ἠνδραγάθησε καὶ πάλιν, καὶ κατὰ τινα ἐκστρατεῖαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀντέταξεν ἐν τινὶ μάχῃ τὴν ἐσχάτην κατὰ τῶν πολεμίων ἀντίστασιν. Ἄν αὐτὸς πράγματι ἦτον, ἂν ζῆ ἄκόμη ἢ Λαύρα, αὐτὸ δὲν τὸ 'ξεύρω.“

„Ὅταν ὁμως ἦλθον εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐπεσκέφθην τὴν πινακοθήκην καὶ ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι μακρὰ ἔτη εἶδον τὴν Λαύραν μου, ἔτσι, ὅπως ἦτο κατὰ τὴν νεότητά της, τότε ἠνοιξαν εὐθὺς πάλιν αἱ παλαιαὶ πληγαὶ καὶ . . . τὸ 'ξεύρετε δὰ πολὺ καλὰ, τὴν ἐπισκέπτομαι καθ' ἑκάστην.“

VIII.

Μετὰ πάσης περὶ τοὺς τύπους ἀκριβείας καὶ ἀξιοπρεπείας, ὡς ἤρμοζε τοῦτο εἰς ἀρχιδιαλαμηπόλον ἐνὸς πρίγκιπος, εἰς ἄνδρα ἀπὸ παλαιοῦ καὶ εὐγενοῦς καταγόμενον οἴκου, ἐξέθεσεν ὁ Δὸν Πέτρος τὴν ἱστορίαν του. „Ὅταν ἐτελειώσεν, ἔπιεν ὀλίγον οἶνον, ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον καὶ τὸν πώγωνα, ὑπεγείρων συγχρόνως καὶ τὸν πῖλόν του, καὶ εἶπε πρὸς τὸν παρακαθήμενον νεανίαν:

— „Ὅτι εἰς ὀλίγους μέχρι τοῦδε ἀνθρώπους ἐνεπιστεύθην, διηγῆθην διεξοδικῶς πρὸς ὑμᾶς, Δὸν Φρέβεν, καὶ τοῦτο οὐχὶ διὰ νὰ Σᾶς δελεάσω, ὅπως μετ' ἴσης ἀνταμείψῃτέ με ἐμπιστοσύνης, ἂν καὶ τὸ μυστικὸν Σας ἤθελε ταφῆ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἂν καὶ τόσῃ ἔχω ἀνυπομονησίαν νὰ μάθω πόθεν προέρχεται καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ φθάνει τὸ πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἐνδιαφέρον Σας . . ., ἀλλὰ δὲν πρέπει εἰς γέροντας ἢ περιέργεια, καὶ ἄς μὴ Σᾶς βιάσω.“

Ὁ Φρέβεν εὐχαρίστησε τὸν γέροντα διὰ τὴν ἐμπιστευτικὴν ἀνακοίνωσιν. „Εὐχαρίστως, προσέθηκε μειδιῶν, θὰ Σᾶς προσφέρω καὶ ἐγὼ πρὸς διασκέδασιν τὸ μικρὸν μου μυθιστόρημα, διότι δὲν ἀποβλέπει τὰ ἰδιαιτέρα καμμιᾶς γυναικός, καὶ τελειώνει μάλιστα ἐλεῖ, ὅπου ἄλλοι συνήθως ἀρχίζουν τοὺς ἔρωτάς των. Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναβάλω τὴν διήγησιν μέχρι τῆς αὔριον, διότι πέρασε βέβαια ἀπόψε ἡ ὥρα.“

— „Ὅπως εὐαρεστεῖσθε“ ὑπέλαβεν ὁ Δὸν, σφίγγων τὴν χεῖρά του. „Ἐγὼ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐκτιμῆσω τὴν ἐμπιστοσύνην Σας.“

Καὶ οὕτως ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Ἰσπανὸς συνώδευσε φιλοφρόνως τὸν νεανίαν μέχρι τῆς θύρας τοῦ προθαλάμου καὶ ὁ Διέγος τὸν ἔφεξε μέχρι τοῦ δρόμου.

Τὴν ἐπαύριον ἐπῆγεν ὁ Φρέβεν κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὴν πινακοθήκην· ἔστη ἐπὶ μακρὸν πρὸ τῆς εἰκόνας καὶ εἶχε τῷ ὄντι τὸν νοῦν του κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν περισσώτερον εἰς τὸν γέροντα φίλον του παρὰ εἰς τὴν ἐζωγραφισμένην

γυναῖκα. Ἄλλὰ . . . περιέμενον ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν καὶ ὁ γέρων δὲν ἤρχετο. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ἐπῆγεν εἰς τὰς δεικτροστοιχίας, διέτρεξε τὰς περὶ τὴν λίμνην ἀτραπούς, κατώπτυσσε διὰ τοῦ μικροῦ τηλεσκοπίου του τὴν μακρὰν δεικτροστοιχίαν, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἡ σεβασμία τοῦ γέροντος φίλου του μορφῆ. Μάτην ἀνεζήτησε τὰς μαύρας καὶ λεπτὰς περισκελίδας, τὸν ἀκιδωτὸν ἐκείνον πῖλον, μάτην ἐζήτησε τὰ παρδαλὰ τοῦ Διέγου ἐνδύματα μετὰ τὸ ἀλεξίβροχον καὶ τὸν ἀδιάβροχον ἐπενδύτην· τίποτε δὲν ἐφαίνετο. „Νὰ ἦνε ἄρά γε ἄρρωστος;“ ἠρώτα μόνος του καὶ ἀκουσίως διηύθυνε τὰ βήματά του πρὸς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐκείθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ „Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας“ διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Δὸν Πέτρον.

— „Τ' ἀφεντικὰ ἔφυγαν“ ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Φρέβεν. „Χθὲς τὸ βράδυ ἔλαβεν ὁ πρίγκιψ τηλεγραφήματα καὶ σήμερον τὸ πρωτὶ ἀνεχώρησεν ἢ Ἰψηλότης του μετὰ τῆς ἀκολουθείας. Ὁ δὲ ἀρχιδιαλαμηπόλος του ἀφῆκε δι' ὑμᾶς ἐν ἐπισκεπτήριον.“

Μετὰ πόθου καὶ ὀρμῆς ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὸ τελευταῖον τοῦτο φιλικὸν ἐνθύμημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ φίλου του ἀνέγνωσεν ὁ Φρέβεν. Ἄθυμος ἐβαλλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸν ψυχρὸν ταῦτον ἀποχαιρετισμὸν, ὅτε παρετήρησεν αἰφνης ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους καὶ ἄλλας τινὰς λέξεις γεγραμμένας μετὰ μολυβδακόνδουλον. Ἀνέγνωσε: „Υἱαίνετε, ἀγαπητὲ Δὸν Φρέβεν μετὰ χρεωστεῖτε ὁμως τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας Σας· χαιρετίσματα καὶ φιλήματα πρὸς τὴν Δόνναν Λαύραν.“

Ὁ Φρέβεν ἐμειδίασε διὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ γέροντος, ὅταν ὁμως τὴν ἐπαύριον ἔστη πρὸ τῆς εἰκόνας, ἦτο παρείποτε περιλυτός, διότι χάσμα ἐβλεπεν εἰς τὸν βίον του διὰ τῆς ἀπουσίας τοῦ Δὸν Πέτρου. Πόσον ὠραία καὶ εὐχάριστα διήγε μετὰ τοῦ καλοῦ ἐκείνου γέροντος· ἀπὸ μακροῦ χρόνου δὲν εἶχε συζήσει ἐν τοιαύτῃ στενῇ φιλίᾳ μετ' ἄλλου ἀνθρώπου καὶ τώρα συνηθάνετο βαθέως ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει δυστυχέστερος τοῦ ἀφίλου καὶ ἀπέλπιδος. Καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ εἰκὼν, ἢ ὅποια τὸν ἐκράτει ἐκεῖ μετὰ τὴν παράδοξον μαγεῖαν της, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἠθέλεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν τὴν πόλιν, ἢ ὅποια ἄλλως οὐδὲν εἶχε δι' αὐτὸν θέλγητρον. Ὅταν δὲ ἡμέραν τινὰ οἱ εὐγενεῖς τῆς πινακοθήκης ἰδιοκτηταὶ ἔδειξαν αὐτῷ καὶ κατόπιν ἐχάρισαν ἐν λιθογραφημένον τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης εἰκόνας ἀντίγραφον, ἐδέχθη αὐτὸ ὁ Φρέβεν ὡς σημεῖον τῆς εἰμαρμένης, ἀπεχαιρέτησε τὸ πρωτότυπον, ἐκρυψεν ἐπιμελῶς τὸ ἀντίγραφον καὶ ἀφῆκε τὴν πόλιν ἐκείνην μετὰ τὴν ἰδίαν ἡσυχίαν καθὼς καὶ ὅταν εἶχε φθάσει ἐκεῖ κατὰ πρῶτον.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

1.

Ἀναγίνωσκε συχνὰ καὶ ἐπανελημμένως τὰ παραγγέλματα ταῦτα, ἐντύπωσον αὐτὰ εἰς τὴν μνήμη σου καὶ λάβε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ βυθμίσης κατ' αὐτὰ τὴν πορείαν τοῦ βραχέος βίου Σου.

2.

Θρησκείαν ἔχε τὴν τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. Πίστευε πάντοτε εἰς τὴν μεγάλην καὶ τὰ πάντα πληροῦσαν ψυχὴν, ἧς τὸ σῶμα ἡμεῖς καλοῦμεν κόσμον, πίστευε εἰς τὴν θεῖαν

Πρόνοιαν, ἧς τὴν παρουσίαν τρανῶς Σοὶ ἀπέδειξαν ἅπαντα τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς Σου.

3.

Ἀπόφυγε τὴν ἀπιστίαν καὶ τοὺς ταύτην διδάσκοντας ἀπίστους. Διότι δὲν εἶνε δυνατόν, οὐδὲ νοητὸν ἐπίσης, ὅτι ὁ ἀνθρώπινός Σου νοῦς θὰ κατῶρθου ποτέ νὰ κατανοήσῃ τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀρχικὴν τῶν ὄντων δημιουργίαν, ἀφ' οὗ Σὺ βλέπεις ἐν μόνον ἐλάχιστον μῦθον τοῦ σύμπαντος καὶ τούτου μολὶς ἀντιλαμβάνεσαι ἐξωτερικῶς διὰ τῶν αἰσθησέων Σου. Εἰς τὴν οὐσίαν τῆς φύσεως, λέγει μέγας τις σοφός, οὐδὲν πλασμένον πνεῦμα δύναται νὰ ἐμβατεύσῃ.

(ἔπεται συνέχεια.)